

Introductie

Een gewone Amsterdammer speelt de hoofdrol in deze thriller over terrorisme. Een vent die zich helemaal niet interesseert voor terreur. Het hoofd boven water houden is al moeilijk genoeg. Maar hij wordt vanzelf meegezogen in de maalstroom van verraad en geweld.

De actuele thriller *De hoer van Babylon* is een beklemmende roman die gaat over de geheimen die iemand bij zich draagt en over de onmogelijkheid een ander werkelijk te kennen. Of zelfs maar je eigen beweegredenen te doorgronden.

Hoe kun je weten of je buren terreurplannen beramen? Zou je ze kunnen voorkomen. Zou je ze willen voorkomen?

1

Godskolere.

Kutstad. Ik balde mijn vuisten in mijn broekzakken. Niets laten merken. *Beheers je, Ira. Niet meer ergeren, niet meer kwaad worden.* Ik had het Johnny beloofd. Eerst effe nadenken. *Niet laaiend worden.* Een beetje aangebrand, humeurig, om niet helemaal zo'n halfgare boeddhist te worden, okee. Maar echt godsgruwelijk kwaad, dat nooit meer. *Kijk naar het mooie in je leven, Ira, en naar wat deze situatie weer aan kansen, lering en vermaak te bieden heeft.* Dat zei Johnny altijd, maar die had geen last van het alledaagse gemodder. Johnny had nooit meer last van wat dan ook.

Kleregemeente.

Mijn fiets, die tegen de brugleuning had moeten staan, was verdwenen, de doorgeknijpte ketting hing nog treiterig over de leuning. Okee, okee, ik had de brief van de deelraad gelezen waarin ze aankondigden alle fietswrakken uit de buurt te gaan verwijderen, en goed, er had duidelijk in gestaan waaraan een fiets moest voldoen om niet tot een wrak gerekend te worden. Maar dat ze mijn prachtige, rustieke fiets mee zouden nemen, had ik nooit verwacht. Het was een lekker karretje, met roestkleurige verf verouderd zodat geen junk op het idee zou komen die mee te nemen. Er zaten nog goede banden op en ik had het zadel er voor de zekerheid afgehaald. Om helemaal aan de veilige kant te zijn, had ik hem ook nog eens met een zware ketting vastgemaakt. De oudijzerprijzen moesten wel belachelijk hoog zijn, dat de deelraad de moeite had genomen bijna alle fietsen van de brug weg te halen. Daar stond Iraatje nou voor lul op de brug met zijn fietszadel in de hand. Ik kon natuurlijk naar de AFAC gaan waar ze de weggehaalde fietsen een tijdje parkeerden voor ze naar de Hoogovens gingen, maar die zat natuurlijk weer ergens diep verscholen in het Westelijk Havengebied, ver van het openbaar vervoer, op een plek waar je zonder

fiets helemaal niet kon komen. Dat hadden ze weer leuk geregeld. Daar kon je dan je fiets opzoeken tussen honderd miljoen andere fietsen, en in het onwaarschijnlijke geval dat je toch je fiets zag staan, zou je moeten bewijzen dat hij van jou was. Ik keek wel mooi uit om voor zo'n zekerheid van een ambtenaar voor joker te staan. Er is geen ambtenaar zo'n eikel als een Amsterdamse ambtenaar. Als burger ben je toch altijd de lul. Niet eens proberen, Ira. Dat is voor masochisten, voor mensen die zich willen laten piepelen. Een verstandig mens kon beter zijn eigen plan trekken, zoals de Belg dat noemt.

Whalid Yacoubi, die een kleermakerij annex stomerij onder me had, zat op een stoel een krant te lezen die hij even liet zakken om me bemoedigend toe te knikken. Hij deed het zo beleefd dat ik vermoedde dat hij zich bescheurde. Mensen die zich met een fiets verplaatsten, vond hij maar minderwaardig. Een Mercedes was wel het minste. Zijn zoon Khalid stond naast hem en staarde me blanco aan. Het was me volkomen onbekend wat er in die jongen omging. Hij liet wat schaamhaar onder zijn kin groeien en droeg soms een witte djellaba. Hij glimlachte fijntjes. Ik zou hem graag een klap geven.

Ik plakte ook een niet helemaal gelukke glimlach op mijn gezicht. Ik zou wel een nieuwe fiets kopen, godver. Met kwaadheid was alles ooit begonnen, kwaadheid en woede die niet in de hand te houden waren. En dat moest veranderen. Nooit meer kwaad worden, nooit meer. Geen Libanon meer. Ik zou onder alle omstandigheden kalm blijven, had ik mezelf ooit beloofd. *Rielekst, weet je wel.* Me niet meer opwinden, niet woedend worden, het leven nemen zoals het kwam. Alle ellende op de wereld kwam volgens Johnny omdat de mensen hun emoties niet konden bedwingen. Je kon beter eens om je heen kijken hoe mooi alles was, en als dat niet hielp, moest je maar eens om je heen kijken hoeveel mensen het niet nog veel ellendiger hadden. Zolang je niet met een open ruggetje geboren bent, moet je niet zeiken. *Nou dan.*

De lente had onverhoeds in alle kracht doorgezet. Een stralende zon bescheen de stad. Een reiger klapwiekte majestueus door de volle lengte van de gracht, krijtend als een pterodactylus boven dampende varenbossen. Het was bloesjesdag. Meisjes met onwennig witte benen onder hun jurkjes liepen aan de overkant van de gracht. Het stond wel geil eigenlijk, geiler dan dat zonnebankbruin. God, wat waren de benen weer mooi, dit jaar.

Johnny had zoals gewoonlijk weer eens gelijk. Ik keilde het zadel de gracht in en slenterde naar de fietsenbrug. Lekker wandelingetje toch? Een halve gracht verder was ik gekalmeerd, al bleef er een chagrijnige ondertoon doorzeuren.

De Spuistraat lag zich te koesteren in de zon en bij de cafés stonden de intellectuelen al met een witbiertje in de hand de wereldproblemen op te lossen. Morgen zouden er weer olijke stukjes in de krant staan.

Op het Spui tegenover het Maagdenhuis lag een zwerfster languit met haar broek op haar enkels en wees op de groezelige driehoek van haar kruis. 'Kunt! Kunt!' riep ze met haar woedende Amerikaanse accent, waarmee ze doorgaans mensen uitfoeterde die haar geen geld gaven. Haar hysterische blik keek uitnodigend rond. Ik was dus niet de enige die de lente in het hoofd had. Ik nam de andere kant van het plein om met een ruime boog om haar heen te lopen. Een oudere vrouw keek me tegelijk vragend, gegeneerd en hulpeloos aan; ze durfde zelf niet naar de zwerfster te gaan.

Ik negeerde de vrouw, ik neuriede, ik zou mijn dag door niets en niemand stuk laten maken, niet de eerste warme, zonnige dag van het voorjaar. Ik ging een fiets kopen en dan een lekker eind fietsen, De Ronde Hoep maar weer eens. Het wintervet eraf fietsen. Bejaarden van de sokken rijden. Ik merkte dat ik *I'm crazy* neuriede.

Het Rokin was veranderd in een file van auto's die weliswaar stilstonden maar snel hun bumper tegen die van de vorige plakten, zodra ik wilde oversteken. 'Lekker naar je werk?' vroeg ik een jonge vrouw in een blauwmetallic Ka die gewichtig in haar mobieltje praatte. Ze was jong, zou best aantrekkelijk kunnen zijn, maar was schonkig van magerte. 'Bof jij even.' Ze had wallen onder haar ogen.

De vrouw stond stijf van de stress. Ze stak de middenvinger van haar vrije hand op en gaf zonder te sturen een dot gas. *De dames leren hard bij*. Ik sprong opzij. De Ka schoot naar voren en raakte de Golf voor haar. De man in de Golf stapte met de briesende, heilige verontwaardiging van een weerloos slachtoffer van zinloos geweld uit. 'Gratenkut! Stoephoer!'

Nu zette de vrouw haar slachtoffergezicht op.

De dag begon weer goed. Ik bleef niet staan om van het volkstoneel te genieten, ik kuierde de nauwe straat in. Gelijkmoedigheid, daar ging het om. Johnny had gelijk. Gratenkut zou evengoed een burn-out voor haar dertigste krijgen, daar had ze mij niet bij nodig.

De fietsenbrug was stiller dan normaal. Alleen het gebruikelijke zootje studenten op weg naar college of bibliotheek stapte met slaperige blik voort. Sommige studentes hadden nog hun winterjas aan, anderen lieten al een reep blubberbuik zien. Ik vroeg me af waar de fietsenjunks waren gebleven. Misschien sliepen ze nog, het leken me niet van die ochtendmensen. Ineens schoot het me te binnen wat er aan de hand was: het no-nonsensebeleid van de nieuwe hoofdcommissaris was begonnen. Als eerste zou hij de fietsenjunks aanpakken had hij beloofd. Hij moest al begonnen zijn, er was er geen een te bekennen. Ik voelde de ergernis weer opborrelen, ik moest nu wel een fiets hebben. Teringstad.

Op de brug stond maar één vent, een sjofele kerel met een Zuid-Europese, ongeschoren kop. Een Roemeen of een Joego. Hij zag er grauw en hongerig en ook meedogenloos uit. Ik keek hem iets te lang aan. Toch een fietsenjunk?

'Kalasjnikov?' vroeg de man.

Even flitste het beeld van een Hezbollahstrijder met zo'n geweer in aanslag voor mijn netvlies. *Wegduwen, niet aan denken!*

'Hand grenades?' hield hij hoopvol aan.

Ik probeerde wanhopig aan iets anders te denken. Het is duidelijk dat het beleid van de nieuwe korpschef vruchten afwerpt, bedacht ik grimmig, er is vooruitgang. De ondergang van het Westen is allang begonnen, je kunt je wapens nu gewoon op straat kopen. *Doet u mij maar een atoombommetje.* Gelijk Den Haag plat. Andere beelden nu, van inwoners van Hiroshima, naakt, ontveld, verbrand. Wegrennend van het inferno. Verdwaasd. Ik schudde mijn hoofd en liep door. Een paar straten verder, bij de Hoogstraat, schoot ik een hologige junk aan en vroeg hem waar je een fiets zou kunnen krijgen.

'Wach effe,' sliste de junk, hij miste zijn voortanden, en kwam een paar minuten later terug met een gloednieuwe Gazelle. Fris gejat.

'Hoeveel?' vroeg ik terwijl ik controleerde of de fiets niet gemerkt was.

'Vijftig,' antwoordde hij.

Ik liet het achterwiel draaien om te zien of er geen slag in zat. Raar was dat toch: ik zou er niet over piekeren een fiets te stelen, dat was diefstal. Ik zou me een klootzak voelen. Maar een fiets van een junk kopen, was weer geen enkel probleem. Ik voelde me bijna een goed mens omdat ik een sloeber de kans gaf wat te verdienen. 'Pleur toch op, man. Voor vijftig heb ik een legale die is nagekeken.' Ik wist niet of het schijnheiligheid was dan wel de angst betrap te worden.

'Dertig?'

'Twintig,' zei ik.

'Sjeesses. Kan ik net zo goed een baantje nemen.'

Van mij mag je. We werden het eens voor vijftentwintig. Was nog goed betaald. Zo zie je maar: je moet je niet laten opjuinen door het leven. Vanochtend had ik nog een oud barrel van een fiets en nu een snelle Gazelle. De junk kon weer fijn een spuitje geluk nemen. En de brug was ook nog eens mooi opgeruimd. Johnny had gelijk. Je moet leren van je tegenslagen. Het hele leven één leerproces.

Op mijn gemak peddelde ik terug naar huis. Nu eerst een boterhammetje en dan de Ronde Hoep.

2

Ik zette de fiets met twee degelijke sloten vast aan de brug. Misschien moest ik voortaan de fiets mee naar boven nemen, maar dat was me te veel gesleep. Nog geen vijftig eurootjes voor een zo goed als nieuwe fiets, de kettingen inbegrepen, daar ga je niet voor sjouwen. Verdomme, de kettingen waren net zo duur als de fiets.

Yacoubi stuurde juist woedend een man met een zware ringbaard zijn atelier uit. Khalid stond er wat slungelig bij en besloot toch maar achter de weggestuurde man aan te gaan. 'Idioot,' sputterde Yacoubi nog tegen mij na. 'Hij is zo rechtschapen dat hij het paradijs nog zou verbieden als de Barmhartige niet alleen baarden zou toelaten.' Hij sloeg de deur van zijn zaak met een klap dicht. Aisha, de zus van Khalid, keek beteuterd toe.

Yacoubi had twee illegale naaisters in dienst. Soms reed er een oude, witte bestelbus voor en dan werd er snel wat in- of uitgeladen. Hij peuterde in zijn neus. Zijn vrouw was een vriendelijke schommel die aan iedereen graag haar baksels wilde slijten. Afgezien van zoon Khalid hadden ze Aisha, een lief kind, maar zwaar onder de plak bij haar broer. Onder haar hoofddoek piepte een leuk, maar dociel en vriendelijk gezicht vandaan. Ze had tot een goed jaar geleden onder me gewoond en was goddank verhuisd. Khalid was meer aanwezig dan Aisha zelf, en altijd gezeik met die vent over herrie, wasgoed en wat een mens maar kon verzinnen om een ander dwars te zitten. Zelf draaide hij de hele dag van die hysterische jammermuziek, als hij niet met zijn mitrailleurstem aan het telefoneren was.

Khalid zag ik tegenwoordig weinig. Hij zette altijd een verheven stuurs gezicht op zodra hij mij zag. Stond een beetje belachelijk met dat pluus onder zijn kin.

Ik deed mijn voordeur open en ging naar binnen. Halverwege de trap hoorde ik de brievenbussen klepperen en ging terug om mijn post te halen. Alleen een brief van een loterij dat ik een prijs had gewonnen en ook nog eens kans maakte op de jackpot, en een brief van een congresbureau – *hèt centrum voor de logistieke organisatie van al uw zakelijke events* – met een Excellijst van congressen voor het komende jaar. Ik had de brief al bijna verfrommeld voor ik zag dat er met de hand tekenetjes achter de lijst waren gezet. Soms een uitroepteken, soms een vinkje, soms een kruisje. Kennelijk was het niet zomaar reclame. Ik zag nu ook dat de envelop al eerder opengemaakt was geweest. Doorgestuurd dus. Hij had bij Khalid Yacoubi bezorgd moeten worden. Ik besloot hem toch maar niet met de loterijreclame in de oudpapierbak te gooien, het zou toch netter zijn de brief aan hem te geven.

Aisha keek me geschrokken en achterdochtig aan toen ik haar vertelde dat ik zonder er bij na te denken een brief aan haar broer had geopend. Het leek alsof ze me wilde uitfoeteren, maar haar gezicht ontspande snel. Ze hikkelde een beetje toen ze zei dat ze het congresbureau hadden geschreven om te proberen de leverancier van het linnengoed te worden.

Aisha keek alsof zij loog. Ze bloosde.

Puber.

Ik ging terug de trap op.

Op de eerste verdieping woonde Daphne, zo liet ze zich door haar klanten tenminste noemen. Daphne studeerde aan de modeacademie, was Coco Chanelgek, en niemand van haar medestudentes wist dat ze in de avonduren, alleen gekleed in Chanel nummer vijf, als callgirl werkte. Het

was niet helemaal een vrije keus: ze huurde haar etage voor een klein kapitaal onder van Eddy en Carla die van de opbrengst als vorsten met personeel en al leefden op Bali. Ze had natuurlijk ook als kassière bij de Hema kunnen gaan werken. Ik kreeg geregeld haar mode- en designtijdschriften en uitnodigingen voor vernissages in mijn brievenbus. Daphne zag eruit als Betty Boop en als ze een klant had, kreeg ze een stem als Betty Boop.

Op de tweede, de etage onder me, woonde nu Maartje, een dertigster met donkere amandelvormige ogen, een klassiek ovaal gezicht en kastanjebruin haar. Bleke huid. Geprononceerde jukbeenderen. Om de een of andere reden kon ik haar niet een lekker stuk noemen, daar was ze te damesachtig voor, te afstandelijk. Te classy en te chic misschien, maar verder voldeed ze ruimschoots aan die kwalificatie. Goed figuur en mooie benen. Geile benen. Ze had een winkeltje, niet veel meer dan een etalage met wat loopruimte erachter in het steegje bij de Nieuwe Kerk waar ze haar zelfgemaakte, hart- en schelpvormige zeepjes verkocht. Ik had wel eens wat geprobeerd, maar helaas voor me viel ze op vrouwen, zei ze. Onzin, ze viel op niemand, want vriendinnen zag ik ook niet. Ze was gewoon nog gekker dan ik. Zodra me dat duidelijk was, verbeterde de relatie tussen ons. En dat was maar beter ook: het is geen goed idee iets met je buurvrouw te beginnen. Maartje kwam zo nu en dan even langs en een doodenkele keer aten we wat samen. Het klikte wel tussen ons, maar het was nog niet vanzelfsprekend dat we samen dronken werden. Meestal zei ze na het derde glaasje dat ze naar beneden ging. Maartje sportte fanatiek en elke ochtend rende ze eerst het Vondelpark rond. Ik had smetvrees bij haar geconstateerd: ze maakte haar toilet en douche met alcohol schoon. Als ze bij mij was ontsmette ze ook mijn toilet. Ach, elk mens heeft recht op tenminste één neurose. Ze deed heel geheimzinnig over haar zolder. Van mij mocht ze.

Maartje moest me de trap op hebben horen komen: ze wachtte me bij de overloop op. Ze hield een pakketje omhoog. 'Er was net een jochie van een koeriersdienst. Ik heb het maar aangenomen. Ik moest er voor tekenen.'

Daar gaat mijn fietstochtje, de bejaarden kunnen opgelucht ademhalen. 'Dank je.' Ik nam het pakje aan. Ik wist precies wat het zou zijn: een paar cd-rommetjes, floppy's en een stuk of veertig foto's. Britt was mooi op tijd deze maand. Regelmatig kwam ze pas op het allerlaatste moment af met haar spullen.

Ik zette elke maand een aflevering van *Cheeky* in elkaar voor Britt. Een blotemeidenblaadje met een uitgebreide contactrubriek. Op elkaar uitgekeken stellen zochten andere stellen voor opwindende spelletjes. Als ze een naaktfoto van de vrouw bijvoegden was het adverteren gratis. En amateurhoertjes, natuurlijk. Er waren ook wel mannen die een foto bijvoegden, maar daar werd volgens Britt nauwelijks op gereageerd. Behalve de contactrubriek was er een vragenrubriek die door Britt zelf werd beantwoord, en waarvoor ze trouwens zelf de meeste vragen had

verzonnen. Vervolgens stonden er een paar geil bedoelde verhalen in vol seksueel gehei. Het was lollig en makkelijk verdiend werk. Ik had een goed stramien en bijna alles werd al digitaal aangeleverd. Het meeste werk had ik nog aan het scannen van de foto's van de huisvrouwen. Als hun hoofd er op stond, hadden ze er vaak een stukje uit geknipt. Sommigen hadden hun gezicht onherkenbaar gemaakt door er stickertjes op te plakken, wat een onbedoeld komisch effect opleverde. Vooral bij Donald Duck-stickertjes. Als ik klaar was, brandde ik een cd-rom die ik naar de drukkerij bracht. Een paar dagen daarna formatteerde ik de D-schijf en pas als de nieuwe zending er was, zette ik er opnieuw de ghost op.

Britt betaalde altijd handje-contantje. De sociale recherche moest er maar niet achter komen.

'Trek in koffie?' vroeg Maartje.

'Werk,' antwoordde ik.

'Ach kom. Grifformeerde.'

'Nou goed.' Ik veegde uitgebreid mijn voeten voor ik naar binnen ging. Het huis van Maartje had veel wit en rood. Haar witte kater Siberië in rode deursponning. Wit vloerkleed en een rode bank, witte wanden met rode schilderijen. Schilderijen van woestijnen en exotische steden. Xanadu, Shangri-La. Samarkand. Ik was altijd bang dat ik voetafdrukken op het tapijt achter zou laten. Ik moest soms aan bloedspatten in de sneeuw denken.

Op haar balkon had ze twee dikke kussens liggen. Ze had er al gezeten, want er stond een kop koffie en een aangebroken pak chocoladekoekjes. Er lag een opengeslagen krant. Siberië keek me met een half oog aan en sliep weer verder.

Ze was bezig een artikel te lezen, maar sloeg snel de krant dicht. 'Mijn ontbijt,' verklaarde ze met een hoofdgebaar naar de koekjes. Het was meteen een gebaar dat ik kon gaan zitten. Maartje was in een ontspannen bui vandaag. Ze ging in kleermakerszit op een kussen zitten, een paar glimmend witte, maar fraaie benen tentoonspreidend.

'Nog wat gebeurd in de wereld?'

'Neuh... Alleen hetzelfde, Nederland wordt een keurig verklikkerslandje. Ze hebben nu weer een kliklijn geopend. Kun je fijn je burens aangeven.'

'Als je dat maar laat. Alsnog NSB'er worden na de oorlog. Hoelang zou dat nou nog doorgaan? De slinger moet toch eens teruggaan?'

'Als ik geld had ging ik emigreren. Naar de Middellandse Zee, hoor.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Als ik geld had, ging ik op vakantie.'

'Wil ik ook wel.'

'Lekker samen naar de meisjes kijken,' zei ik.

Maartje ging er niet op in, ze stond op en ging de keuken in. Ik hoorde gerinkel van kopjes.

Ik pakte de krant en zag wat Maartje had gelezen: een stuk over de uitbraak op de grens van Afghanistan en Pakistan van de Krim-Congokoorts in oktober 2001, een hoogst besmettelijk virus, dat acht doden had veroorzaakt. Afgelopen zomer was er een uitbraak in de binnenlanden

van Turkije geweest met honderdzeventig gevallen en 10 doden. Het bericht verontrustte me. Het grensgebied tussen Afghanistan en Pakistan was Al-Qaidaland. Ik legde snel de krant terug zoals zij hem had neergelegd.

Maartje kwam met twee koppen koffie terug. Ze knikte naar het pak dat de koerier had gebracht. 'Wat is het?'

'Husse met je neus ertussen.'

'Nou zeg. Zei je moeder dat altijd?'

'Ja.'

Maartje keek gepikeerd. 'De volgende keer maak ik het open.' Ze ging zitten, nu met haar benen onder zich. Jammer.

Het was vreemd. Soms ontstond er als vanzelf een enorme vertrouwelijkheid tussen ons, die door één woord in het tegendeel kon omslaan. 'Dan moet ik inbreken in je zolder,' zei ik.

Een ogenblik hing er een ongemakkelijke stilte die ik doorbrak door te zeggen dat ik een fiets had gekocht. Ik pakte een koekje. Daarna hadden we het over junks, Joegoslaven en de zwerfster. Dat er zodra er christendemocraten in de regering zaten voedselbanken nodig waren om te voorkomen dat er mensen verrekten.

Na een halfuurtje ging ik naar mijn eigen etage en zette Delletje aan.

In de loop van de dag belde Britt om te vragen of het pakje goed was aangekomen. Een half uur later belde ze nog eens om te vragen of ik volgende week wilde invallen voor Leo, de doorman van haar theater. Ik vroeg haar of ze niet een sportschooljongen kon krijgen, maar ze had liever mij: 'Die kleerkasten zijn niet gewend om te praten, jij lult ze zo vast. Die gasten meppen liever.'